50

Kuningat, nii et ta ruumete mööst õrk kurnu ja kuivas. Kui mõni pikaline põdija. Et kuningat siin ellen sudugi rahu ei ole — arvas ta: siin lähan hengap rauembide vaime, mis ehk mõni mu eest rauembist ja rahukäest mulle, õhtuni proovib ser on jätnü, siist pia mina tahtumna, töiste päeva hendäle pää-linn ülen ehitamä.

Töisepäävel kutsu ka kuningar oma nõunandja ja väestö kokku, kon ta neile plaani ette pand, wallse pää-linna ehitusse peäst. Ehk see töi küll võigile koormar ja rahuaster terwele võigile olli, — võetu see sigi rumete rasta arwates, et sellegi läbi rahutu kuningar rahu lõuvap. Terve-võigi rahwar kõtsiva oma hääd kuningat ja parandamise peäst, pühgatu suure ehitusse käsile, nina ütsmeelsõnn ja jõunga olli paari aasta peast uhke ja tõrge pää-linn valmis, kon seen hiidava kuninga kõrbainni, kena karpmeentsmaja, nina pääle selle veel kuld prii maju, kohe käsitöölisi ommas korteri võisiva võtte. Ka võid kaunna ja sepi koasiisiva linna reeven valmi, ninu oodiva ommi tarvitajid. Rähwal olli suur roõm, et nüüd oigil kat pää linna sai, ent suurem roõm ja hää-meel olli veel kuningat, kes nüüd omma rahutummna oledit arwar lõpenu olevat.

Ütel ilusal suvitse pääväl läks kuningar kõige rahwaga, roõmu helü, pilli mängu ja pasunidega rattele linna elämma, kohe perrä kulga hõigi ja eeldega kõigi-sugust elo-kraami, maja-möbleid, ni nell ühe tarvitusi veeti, kuningale nink rahwale. Wattsen linnan olli kõik rahwarahwa ülen roõmur ja õnneleid, kõige oma kuningaga. Ent kauwani? Aga imeleh: Nüi pia kui õdang sai, kõik rahwar, ja ka kuningar, magama heitsiwa, — aga igan magan ja kortenis hiirmur kolle kaõa ja müra, ninu pääle terwe linn, kui ütsmeer uuest ülen kerässi, pelgämä ja räsiwenä naas. Sest linn olli rahwa-kuiju pesa päale jahtunu, oma ehitamisega. Otsata suure hiirmu ja heitumisega olliva mõne ööselki pool kodu, sigi pidiva nemä hiirmsit häält, kolekist kuulmisi, kooni kuidani kuulma, nina kõik hiirmutuse ja häale, et iben saft raiuwise. — Nüüd veel sai mõnigi rwene hiirmunu, hirgi-tõnmata, — ent uuest ei ole enämb juttugi. Töisepäiwa kommongatk olli kuningat, nii häste ka hiirmunut rahwat des jalgu all, nina pää-linna poole. Ainult mõne julgemba jäivi veel töist ööd üle elama, ja rattsete ära proowinna, nii tõine kõrd ette pidi tulema. Ent pääwä veeti kõik kraam

51

rattsist linnast ruuma tagasi, ent nee ka „sõe julgukra" sinna jäiwa jõtma muidogi ka oma materjaali sinna.

Kui sinna jääja, ker nüüd kindmõngi ja ukkemgi maija elamise, mõne; kygoni kuninga maja oman korteriõr rahtsiwa, — kui naa õdangul une-hõlma rajasiwa — oler veel hiirmsamd kära ja müra, kui esmätsel õõl. Ka neide kõige julgemblde sõa sattejaga perde, keda kuulden, ninu kõrki pääsi ja proowisi nadsiwa piiblist tõrma. Kiirmur ägaw läks neilgi aig, seda kolesat kisa kuulden, kooni linna kiddi kirgma nadsiwa, ja selle päale ka kõik kui matsat, kohalk eeldi jäi. Waa hõlsiwa, kost naa tulliwa.

Suure hiirmuga oodiva nemädi kommongatk valget, nina pia egaüks oma ajjanese kotti pand, minema messe, nana linna poole, kon naa pelglikke hiirmu veel suurembar teiwa, nii et neid wanangi linnan enämb rahulidsen põlwe ei ole. Isi rahulikult olli kuninga hiirm immer pandmise saäst, ke igar õõr, saist me kõrwalise rahi; oma maja ümbet sõal, rawalen: wahest kõigi valu laa.

Wattsest linnast olliva kõik rahwar, kui kuiwaga ära pühitu, — ent ainult kolm julget jooksid jäi sinna, ker kendäle dalmandamar õõr, õdiva kuninga sullatahe kambrehe korteri võtiva. Oman kulljulgen meelen sinna nemä nüna, ja leiva võõmparte kuulsdesi, kooni õi kätte tulli, ninu naa nimast rahwata kidems, kuningalidu laagu pulkkama siiwtiva. Ellin naa õõsel näina ehk kuulsva, — om teelmada, ja pääs ka jutustamsada. Ent kommongatk mõnti neid naema, ja laiti kest kuninga kambrest seitsme maan, kaspiwält pimsk sälla rennitelu, ja nii ümmetsmelt ära formatu.

See olli kõik kolle ja kiirmur kuulda, nii et rahutsemel kuningat ka ütlegi silma pilsku rahu ei ole. Kuninga ja õõige väga kahju olli iti kuur: linn sai ukkelt ülen ehitatur, ent peen ellä ei eiwi. Wainele läks rattle-linna tegimeningi kõigile nii doller ja kiirmber, et seda sai tuli soriti ja pelete. —

Kuningat olli üt ainudsen tütar, ker teda ka rahutsemmin tunnen kõige enämb teeter ja rahulidsemban õgi. See and omale ejalt nõuwo, sellegi veel ülen õõt linna magama minnä, et ehk ei olesi enämb sõal ütlegi kiirmutajat. Kuningar and ka kõnemu sälla: „Ker linnan kulgeni ehk ütlinda üte öö ära madsa, sellale ehk selle saap seda suublist rahu martur." Ent see kõnnim er meelitä kedagi teenitsiste. Kuningar pandi tihat suublist öö pääle, ent ka selle suure summa teenijat ei tule. Kõik julge koormugagi meheke, arwsiva omma ello kallimbat, sui tuhandat suublist. —